

[Morten Lange.]

ligvis regeringens finanspolitik. Der stræbes efter et kasseoverskud på 1,5 milliarder kr., og alt tyder på, at det nærmest bliver 2 milliarder kr., hvilket er et overordentlig stort beløb. Socialistisk folkeparti har for sit vedkommende ingen tillid til, at denne meget kraftige opslugning af købekraft vil effektivt forbedre handelsbalancen, hvilket som bekendt er det erklærede sigte. Vi tror, det er helt andre styringsformer, der skal til, men dem anser regeringen for socialistiske, og derfor er denne vej efter regeringens mening ikke farbar; det hørte vi jo en hel del om i tirsdags. Vi er parat til at indrømme, at en finanspolitisk stramning er et nødvendigt led i denne regerings politik, når man ikke kan finde på andre og fornuftigere løsninger, hvis landet ikke skal komme i ulykke, men en stramning som den, regeringen foreslår og arbejder med, anser vi selv inden for disse rammer for både urimelig og skadelig.

På denne baggrund har vi stillet nogle forslag til folketingsbeslutning, som har et ganske bestemt sigte, nemlig at en del af det budgetterede kasseoverskud skal anvendes til en social omfordeling. Vi synes, det er et godt og rimeligt mål i sig selv, og vi synes, det er en ganske nødvendig korrektion til den skattepolitik, regeringen har lagt frem stærkt i modstrid med, hvad oppositionen har foreslået. Vi har i vores beslutningsforslag peget på nogle konkrete områder, hvor det kan gøres. Socialdemokratiet har delvis peget på andre, men de har i hovedsagen det samme sigte.

Man har fra regeringspartierne side forklaret os, at vores forslag er — i forskellig grad — uigennemførlige. Jeg skal, hvad det hovedforslag, socialistisk folkeparti møder med, nemlig om et lønmodtagertilskud, sige, at det er forholdsvis ubureaukratisk, det er forholdsvis nemt at gennemføre, og det har efter vor opfattelse et rigtigt socialt sigte. Det er et forslag til en folketingsbeslutning — en lov skal naturligvis pyntes lidt for at kunne fungere — men sigtet bliver det ikke vanskeligt at fastholde, og det er ikke noget, som møder uoverstigelige administrative vanskeligheder.

Men man skal ikke tro, at de forslag til beslutning, vi har fremsat, fra vor side anser for den eneste saliggørende løsning.

Hvis regeringen finder andre forslag af samme størrelsesorden og med samme sigte mere rimelige, så er vi parat til at forhandle, nu som før. Hvis man synes, at en dybtgående punktskatterevision med betydelige punktskattelettelser vil være en fornuftig ting, så ved man, at det synes socialistisk folkeparti også. Sådanne lettelser inden for det samme rammebeløb, som vi har stillet forslag om, kunne vi naturligvis med fornøjelse forhandle om.

Vi har ikke stillet regeringen over for noget ultimatum i nogen enkelt sag, og vi har ikke klamret os til en eller anden løsning, som det måske kan være administrativt besværligt at gennemføre, men vi har holdt sigtet klart, og det er helt tydeligt, at dette sigte er oppositionens samlede sigte. Det er nemlig simpelt hen det, vi mener regeringen gør fejl i sin politik, selv inden for regeringens egne forudsætninger. Vi synes i virkeligheden, at det trækker op til en meget, meget skarp og kritisk situation, en meget kritisk bedømmelse af regeringens samlede politik.

Mange af enkelthederne i det, vi har arbejdet med, følger sig sammen til et billede, som jeg synes i virkeligheden er særdeles betænkeligt. Vi må spørge, om det virkelig er alvor; om man virkelig for alvor vil afslå at give en lettelse til de svageste lønmodtagergrupper, samtidig med at B-skatteyderne åbenbart er fredet i klasse A. Vi har fået et materiale frem om, hvorledes man har forskudsansat B-skatteyderne, og vi kan allerede nu skønne, at staten kommer til at låne disse udmærkede skatteydere ganske betydelige beløb som rentefri lån. Det er en betydelig favør. Men hvis man beder om en tilsvarende favør til lønmodtagerne som gruppe, opdager man, at dér svarer regeringen brutalt nej. Det ligger inde i et billede, der minder om noget, som man næsten bliver nødt til at kalde en rigtig god gammeldags klassepolitik.

Skævheden i vores balance skyldes i vid udstrækning netop en sådan klassepolitik, som har givet sig udslag i, at formueskatten er blevet lempet, at der fortsat er rige muligheder for spekulation i fast ejendom, at bankerne har haft umådelige rentefortjenester, at der kort sagt har været mange indtægtsmuligheder uden for lønmodtagerområdet. Det er mere end noget andet årsagen til, at